

Arrest

nr. 267 303 van 27 januari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. NIYONZIMA
Jacob Jordaensstraat 112
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 14 september 2021 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 augustus 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 september 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. NIYONZIMA en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.02.2020 werd ingediend door :

N., G., nationaliteit: Armenië [...]

H., S., Nationaliteit: Armenië [...]

+ kinderen:

N.A. [...] Nationaliteit: Armenië

N.N. , [...] Nationaliteit: Armenië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het gezin vroeg op 05.12.2017 asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 04.04.2019 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Ondertussen dienden betrokkenen op 27.04.2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter in. Zij werden op 01.06.2018 gemachtigd tot een verblijf van 1 jaar en werden in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 25.09.2019. Op 09.09.2019 werd er echter geen verdere verlenging van de A-kaart meer toegestaan. Tegen deze beslissing dienden zij op 15.10.2019 een beroep in bij de RVV. Dit beroep werd echter op 21.01.2020 verworpen.

Ook het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft; de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Ook tonen betrokkenen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België zouden verblijven. Voor wat betreft de bewering dat betrokkenen in België tal van sociale relaties hebben en dat het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen zonder twijfel onder het begrip privé-leven en bijgevolg onder art. 8 EVRM valt, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen een blanco strafregister hebben en op geen enkele wijze in aanraking zijn gekomen met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, dat de heer N. gewerkt heeft als koerier bij [...], dat hij onbezoldigd een stage heeft doorgelopen bij [...], dat zij lid zijn van de Pinkstergemeenschap, dat de

kinderen deelnemen aan buitenschoolse activiteiten, dat het jongste kind actief lid is van de plaatselijke balletschool en dat zij diverse getuigenverklaringen voorleggen) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partijen dienden tijdig een syntheseseminarie in.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op grond van deze syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel, zoals uiteengezet in de syntheseseminarie, luidt als volgt:

“schending van de wet over de motivering van administratieve akten van 29.07.1991 : afwezigheid van motivering, verkeerde motivering, schending van het beginsel van evenredigheid, machtsmisbruik; schending van het algemene beginsel van goede administratie ; schending van het beginsel volgens welk de overheid met alle aspecten van het dossier rekening moet houden...”

ARTIKEL 3 van de bedoelde wet van 29.07.1991 vereist een juridische en feitelijke motivering. In de feitelijke motivering moet de administratie rekening houden met de concrete omstandigheden van de aanvraag, wat DVZ in casu niet doet.

DVZ heeft zijn beslissing als volgt geformuleerd:

“ ...

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op van datum van 17.02.2020 werd ingediend door:

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het gezin vroeg op 05.12.2017 asiel aan in België. De asielpprocedure werd op 04.04.2019 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Ondertussen dienden betrokken op 27.04.2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9terin. Zij werden op 01.06.2018 gemachtigd tot een verblijf van 1 jaar en werden in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 25.09.2019. Op 09.09.2019 werd er echter geen verdere verlenging van de A-kaart meer toegestaan. Tegen deze beslissing dienden zij op 15.10.2019 een beroep in bij de RVV. Dit beroep werd echter op 21.01.2020 verworpen...”

De extreem strikte interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheden" door DVZ is in casu niet aanvaardbaar.

De voorbereidende werken van de Vreemdelingenwet maken niet duidelijk wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk moet worden gelegd op humanitaire redenen;

Dat de Raad van State bij arrest nr.73.025 dd. 9.10.1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt nr. 73.025,9 april 1998, RvSt 1998, 69). Dit betekent enkel dat het bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om naar daar de aanvraag in te dienen (RvSt nr. 108.561, 28 juni 2002, T. Vreemd. 2003,nr.4).

Het is dan ook geen vereiste dat de buitengewone omstandigheden voor betrokkenen onvoorzienbaar zijn, nu het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het elijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gerepatrieerd (RvSt nr.99 424,3 oktober 2001,RDE, nr. 115).

De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen om deze aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende:

Het gaat hier om een combinatie van verschillende omstandigheden waaronder: een lang verblijf, deels wettelijk verblijf, schoolgaande kinderen en integratie op de arbeidsmarkt (met een arbeidscontract van onbepaalde duur).

Verzoekende partij is een gezin met twee schoolgaande kinderen waarvan één geboren is in 2005 en de andere in 2012.

Dit zijn twee schoolgaande meisjes op een leeftijd waar een permanente en continue vorming cruciaal is voor een verdere toekomst.

De jongste van de twee, N., zit op de Gemeentelijke Basisschool [...], waar ze op regelmatige, zij het op constante basis de lessen bijwoont.

De oudste dochter, A., volgt les op de Middelbare [...]school [...]. Ook zij volgt de lessen zonder onderbreking

A. is dan ook een voorbeeldige leerling die zich inzet en goed meewerkt op school. Bijgevolg heeft het ongelukkige nieuws inzake de verblijfssituatie van het gezin van A. haar leerkracht en haar klasgenoten ook geraakt. Dit blijkt ook uit de verklaring van haar leerkracht

'(...) A. is een goede en rustige leerling. Zij heeft haar droom om hier in België verder te studeren. Tijdens mijn lessen ervaar ik A. als een zeer bereidwillige leerling die graag helpt en bijleert. Ik hoop dat zij en haar familie de kans krijgen om hier hun leven verder te leiden en hun dromen waar te maken. A. is een zeer respectvolle jonge dame die steeds opnieuw het beste voorheeft met haar medeleerlingen en de leerkrachten. Dit nieuws heeft haar duidelijk van slag gebracht, wat ik ten eerste begrijp.(...).'

Een verklaring van de directeur van A. school kan eveneens geen negatieve eigenschappen toeschrijven aan A..

'Het lerarenteam ziet A. als een rustige en gedreven leerling. Zij werkt consequent en zet duidelijke stappen in het leerproces. Hoewel het Nederlands niet haar moedertaal is, slaagt zij er goed in om de instructies en opdrachten in het Nederlands te begrijpen uit te voeren.

Het is dan duidelijk dat het onredelijk is om het gezin naar Armenië te sturen om een verzoek in te dienen. Verzoekers en de kinderen hebben hier hun opleiding, vrienden en leven.

De combinatie van verschillende elementen vormen een buitengewone omstandigheid, die rechtvaardigt om het verzoek in België in te dienen.

NOPENS DE GEGRONDHEID: duurzame integratie verzoekende partij:

De verzoekende partij doet zeer veel moeite om zich te integreren op te gaan in onze samenleving. Daarvoor doen ze natuurlijk wijze beroep op het leren van de Nederlandse taal. Zowel S. als G. doen ontzettend veel inspanningen om Nederlands te leren.

Mevrouw H. A. heeft al verschillende certificaten verkregen naar aanleiding van gevolgde modules aan het Centrum voor Basiseducatie resortend onder de Vlaamse Gemeenschap. Deze certificaten

dateren van 2019 en 2020, dit maakt duidelijk dat mevrouw H. ook tijdens haar chemotherapie standvastig les heeft gevolgd. Mevrouw H. heeft ook een contract inburgering gesloten bij het Agentschap Integratie en Inburgering van de Vlaamse Overheid. Dit houdt naast een cursus Nederlands ook een cursus Nederlands ook een cursus maatschappelijke oriëntatie in. Ook mijnheer N. doet aanzienlijk moeite om de Nederlands te leren. Hij heeft tal verschillende certificaten en attest in bezit en heeft evenzeer een contract tot inburgering bij het Agentschap Integratie en Inburgering van de Vlaamse Overheid.

Mijnheer N. had een vaste job als koerier bij [...] en uit verklaring van zijn werkgever blijkt dat hij zeer geliefd is in het bedrijf zowel als werknemer als mens :

'N.G. werkt bij oons al een tijdje als koerier. Toen onze firma een betrouwbare en goed werkende kracht nodig had, hebben we G. ontmoet en aangezien zijn talenten en kwaliteiten hebben hem direct aangeworven. Hij doet zijn werk meer dan genoeg. Vanaf de eerste dag doet hij wat er gevraagd wordt. Hij is vriendelijk met de klanten, hij doet zijn best om nog betere score te halen voor ons bedrijf en voor onze imago. Het nieuws over het "verlaten van het grondgebied" heeft ons heel erg aangeraakt, want zo een persoon, die van werken houdt en correct is in alle situaties, mag niet zomaar buiten gestuurd worden.

(...) Het probleem is ook dat wij de laatste tijd geen andere kandidaten hebben voor ons werk. We kunnen momenteel heel moeilijk anders opleiden voor het werk dat G. deed.

(...) Bij het verlengen van zijn verblijfskaart in België willen we hem zeker en vast een vast contract geven (...) (Eigen onderlijning)

Klaarblijkelijk is mijnheer N. een toegewijde, verantwoorde werkracht. Hij wilt hier een correct leven opbouwen voor zijn gezin en iets betekenen voor de maatschappij, een dergelijk onzeker toekomstperspectief gaf zij blijk van ongelooflijke wil tot assimilatie en integratie.

(...) Mijn man en ik spraken soms af met de familie en in die periode moest ik niet meer tolken daar het volledige gezin reeds Nederlands sprak en dus vlot kon communiceren met mijn echtgenoot.

Zowel S. als G. als hun kinderen zijn zeer lieve behulpzame en plichtsbewuste mensen. Ze doen enorm hun best om te integreren. Dit niet enkel wat de taal betreft, maar ook op vlak van sociale contacten, waarden en normen. (...)'

Ook op sociaal vlak is verzoekende partij actief. Ze zijn actief van [...], een Pinkstergemeenschap. En de jongste dochter is actief lid van de plaatselijke balletschool.

Het is bewonderenswaardig dat het gezin binnen een korte tijd en ondanks ernstige medische problemen bij de moeder, toch zo'n grote moeite doet om de taal te leren, te werken en deel te nemen aan sociale activiteiten in onze samenleving.

Deze mensen doen opmerkelijk veel moeite om zich te integreren en deel te nemen aan onze samenleving.

Antwoord op de nota van opmerkingen van de tegenpartij

In de essentie verwijt de tegenpartij aan verzoekers dat deze niet duidelijk zouden zijn geweest over de buitengewone omstandigheden waarop hun aanvraag steunt. Verzoekers betwisten deze stelling.

Uit de aanvraag en het feitenrelaas blijkt immers duidelijk dat de buitengewone omstandigheden als volgt kunnen worden samengevat: verzoekers kunnen de scholing van de kinderen niet schorsen ten einde de aanvraag te gaan indienen in hun land van oorsprong; bovendien is het duidelijk dat in de praktijk, het bewijs van werk aanbieding en effectief uitgevoerd legaal werk beschouwd kan worden als buitengewone omstandigheid.

Het gaat hier om een combinatie van verschillende omstandigheden waaronder: een lang verblijf, deels wettelijk verblijf, schoolgaande kinderen, legaal uitgevoerde arbeidsovereenkomsten, en integratie op de arbeidsmarkt (met een arbeidscontract van onbepaalde duur)."

3.2.1. Vooreerst moet erop worden gewezen de algemene beginselen van behoorlijk bestuur alle welomschreven zijn en een eigen finaliteit hebben, zodat de schending van "het beginsel van behoorlijk bestuur" zonder meer, niet dienstig kan worden aangevoerd.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Waar verzoekers dus verwijzen naar verklaringen die bij hun verzoekschrift worden gevoegd en die niet werden gevoegd bij de aanvraag en/of dateren van na de aanvraag, kunnen deze stukken niet dienstig worden bijgebracht.

3.2.2. Verzoekers voeren aan dat de extreem strikte interpretatie van de buitengewone omstandigheden door de verwerende partij onaanvaardbaar is. Zij wijzen op de combinatie van de verschillende omstandigheden waaronder een lang, deels wettelijk verblijf, schoolgaande kinderen en integratie op de arbeidsmarkt. De door hen aangevoerde elementen zijn evenwel alle betrokken geweest bij de beoordeling van de vraag of er buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. Het komt dus aan verzoekers toe om met concrete argumenten aan te tonen dat de verwerende partij ze niet deugdelijk heeft beoordeeld.

Met betrekking tot de elementen die betrekking hebben op hun socio-economische integratie, heeft de verwerende partij erop gewezen dat zij niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld. De Raad stelt in dat verband vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers moeten derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in hun specifieke geval anders over moet worden gedacht.

Verzoekers onderstrepen, maar tonen niet aan dat het feit dat zij gedurende een zekere periode wettig in België verbleven op grond van de medische situatie van verzoekster –zij werden op 1 juni 2018 gemachtigd tot een verblijf van 1 jaar en in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 25 september 2019, doch op 9 september 2019 werd geen verdere verlenging van de A-kaart meer toegestaan– afbreuk doet aan het voorgaande. Het loutere gegeven dat zij gedurende een jaar verblijfsgerechtigd waren in België staat er immers in beginsel niet aan in de weg dat zij, zoals de regel het voorschrijft, hun aanvraag indienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Door de loutere herhaling van de elementen uit hun aanvraag maken verzoekers evenmin aannemelijk dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft geoordeeld over hun socio-economische integratie, temeer nu verder in de bestreden beslissing ook wordt vastgesteld dat in casu geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt, hetgeen zij evenmin betwisten.

Verzoekers benadrukken het feit dat zij twee schoolgaande kinderen hebben. Zij betogen dat op hun leeftijd een permanente en continue vorming cruciaal is voor een verdere toekomst en de scholing van de kinderen dus niet kan worden geschorst teneinde de aanvraag te gaan indienen in hun land van oorsprong.

De verwerende partij zegt hierover het volgende:

“Ook het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”

De Raad stelt vast dat verzoekers niet ingaan op de argumentatie van de verwerende partij dat niet is aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen en dus niet aantonen dat dit motief niet deugdelijk is. Verzoekers maken derhalve niet aannemelijk dat de scholing van de kinderen zou worden onderbroken. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing in zich draagt en dat, indien verzoekers in het bezit zouden worden gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, zij aan het bestuur kunnen vragen om de termijn voor vrijwillig vertrek uit te stellen in functie van de organisatie van het schooljaar.

Waar verzoekers nog ingaan op de gegrondheid van de aanvraag, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de ontvankelijkheid ervan, dat zoals uit het voorgaande blijkt niet is aangetoond dat de conclusie van de verwerende partij dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond onwettig, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn, en dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om over te gaan tot een eigen beoordeling van de aanvraag, laat staan dat daarbij voorbij zou worden gegaan aan de voorwaarde dat, opdat de aanvraag in België zou kunnen worden ingediend, buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, *quod non in casu*. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

3.2.3. Het enig middel heeft geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd besproken en is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. WIJNANTS